

www.foreverspace.com.mn

www.foreverspace.com.mn

ဆူထေးရွယ်

သန်းဆွေ

ဇုထူးရွယ်

‘တန်ဆောင်းငယ်ညီးလင့် -ဆီမီးဝင့်လို့-
ချီးမြင့်သရေ၊ ခဝဲရွှေဖြင့်၊ ငွေနဒီ၊ သဲဗွေညီမှာ။
နွဲမှီချစ်မှု၊ ငှက်ရတုလဲ၊ သက်စုလူလို၊ ကြင်ခွန်းဆို
လို့’

ဤသို့လျှင် စာဆိုတော်ဦးမင်း စာဖွဲ့ခဲ့ရသည့် တန်
ဆောင်မုန်းလလည်း ဆန်းခဲ့ပေပြီ.

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကြီးလည်း နီးလေပြီ.

ပြည်တွင်းစစ်မှ ပစ်ခတ်နေကြသော သေနတ်-စိန်
ပြောင်းတို့၏ မီးခိုးယမ်းငွေ့တို့ကြောင့် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတွင်
ထွန်းညှိကြသည့် မီးရောင်ကား အေးချမ်းစဉ်ကာလကလောက်
ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်နိုင်တော့မည် မထင်။ ကျွန်ုပ်တို့၏
ဘဝင်နှလုံးမှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ရွှင်ပြုံးကြည်လင်ခြင်း မရှိ
တော့ပြီ.

ခေတ် အခြေအနေ နိုင်ငံရေးရာ မည်မျှပင် မသာယာ
ရှုပ်ထွေး၍ နေစေကာမူ၊ တာဝန်ဝတ္တရား ကြေပြန်စွာ လှည့်ပတ်

လျက်ရှိသည့် ရာသီစက်အိမ်အတိုင်း တန်ဆောင်မုန်းဟု သမုတ်
အပ်သည့် ရာသီမာသကား. ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့မှောက်သို့
ရောက်ခဲ့ချေပြီ.

ကျွန်တော်တို့သည် လွန်ခဲ့သော တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်
များ၌ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ကြ၏။ အရွှင်ကြီးရွှင်ခဲ့ကြ၏။ တန်
ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကိုမှီ၍ ပျော်ရခြင်း ဖြစ်ရသည့်တိုင် တန်
ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကို မေ့လျော့နေမိသည်အထိ ပျော်ခဲ့ကြ၏။
သို့စဉ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုကဲ့သို့ စိတ်လက်မရွှင် ဘဝင်ညှိုး
နွမ်းခိုက်တွင် ဆိုက်ရောက်လာသည့် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကား
မျက်နှာလွဲ၍ နေပါက တရားမျှတသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့အံ့
လော.

ကြိုဆိုရပေတော့မည်။ ခရီးဦးကြို ပြုရပေတော့မည်။

‘ခေတ်နှင့်ဆောင်းလည်း၊ တပေါင်းတည်းတိ၊
လွမ်းရန်ညှိသို့ ခါသိပန်းမာလ်-ချိန်တန်လင့်ကြ၊
ချိုးခြံမျှလျက်၊ ဆိုင်းပျရွက်မျင်၊ မင်းလွင်လိုလို၊
လေချိုရစ်လု၊ ဝန်းစပြုသော်၊ ရတုမျိုးဝယ်၊ သို့
လွမ်းဘွယ်ကို၊ နောင်နှယ်တရှု၊ ဘယ်သူထိန်
ဝှက်၊ ရှုဝံ့ရက်လိမ့်၊ ဖြည်းဘက်ဝေလည်၊ ချမ်းစိမ့်
သည်ဟု။ ။လေပြည်လည်းလောင်း၊ နှင်းလည်း
လောင်း. . . ။

နန်းတွင်းစာဆို၊ ရှင်သံခိုကား တန်ဆောင်မာသ၊ ဟေ
မန္တကို ဤသို့ ကြိုဆိုခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်ကား မည်သို့ ကြိုဆိုရအံ့နည်း.

‘ညိုစင်နွဲ့ရွှန်း၊ စံများပန်းကို၊ ကံညွှန်းချီးမြင့်၊
 ဘုန်းသစ်ပွင့်က၊ သခင့်အသစ်၊ ကျွန်အဖြစ်နှင့်၊
 စိစစ်တစ်ရက်၊ ခန့်ရေတွက်၍၊ ချစ်သက်ဆယ်
 ဆ၊ လှဉ့်ဖြားလှသည်၊ တို့မျှမပြေ၊ စိုးရလေခွဲ၊
 ရစ်ခွေလည်ယှက်၊ ကျေးငှက်နွဲ့မှီ၊ ဖော်စုံညီ၍၊
 ရာသီနှင့်နှင်း၊ မယ်ကပင်း၍၊ ဆောင်းချင်မတူ၊
 အချမ်းထူသော်၊ သည်းအူညွတ်ပြောင်း၊ နောင်
 အကြောင်းကို၊ ဉာဏ်ပေါင်းစကြာ၊ ဖြည့်လျှင်း
 ပါလော့၊ မကွာရွှေရင်၊ တူစုံချင်သည်။ ။ပန်း
 သွင်ညွတ်ရည် ဆင်တော့သည်။

ယခုမှ အမှတ်ရမိတော့သည်။

ကဗျာပဂေး-နဝဒေးကြီးသည် အင်းဝနဂါးရုံစေတီတွင်
 သူ၏သောကကို တိုင်တည်ရင်း ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းရသည်ကို
 ပင် ရာသီနှင့် နှင်းသာမက ‘လုံမပျို’ ကြောင့်၊ သာ၍ ချမ်းရသ
 ယောင်ယောင် ဖွဲ့နွဲ့ကာ ရာသီကို ကြိုဆိုလေသကဲ့သို့ ကျွန်တော်
 လည်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည် တသရင်း ကြိုဆို
 ရပေတော့မည်။

+ + +

၁၉၄၁-ခုနှစ်။

ထိုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ
 ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆီမီး
 ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့ကြရပါသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့်ကပင် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆီမီးခွက်များကို ကျောင်းနာမည်ဖြစ်အောင် စီတန်းသူတို့က စီတန်းကာ ဧည့်သည်များကို မုန့်ဟင်းခါးဖြင့် ဧည့်ခံသူတို့က ဧည့်ခံခဲ့၍ နေခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့က သွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆီမီးခွက် စီရသည့်ဘက်က တာဝန်ကျနေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စိတ်လက်ရွှင်ကြည်စွာ ဆီမီးခွက်များကို တန်း၍နေကြပါသည်။ သွယ်နှင့် ကျွန်တော်ဟု သုံးလိုက်သည့်အတွက် တစ်ဘက်လူတို့၏ စိတ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်သွယ်အား သမီးရည်းစားများလောဟု တွေးတောကောင်း တွေးတောမိပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ တွေးပါက အမှားကြီး မှားလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က . . . ကျွန်တော်တို့မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် သမီးရည်းစားအဖြစ် နေကြရန်အခါမဟုတ်ခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေကြသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် . . . ကျွန်တော်၏စိတ်ရင်းကို ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရဘိမူကား၊ ကျွန်တော်သည် နောင်တစ်နေ့၌ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်မည်ဆိုပါက သွယ်ကို နံပါတ် ၁ ထားရန် ရည်သန်ထားခဲ့ပါသည်။

မြင်ယောင်မိသေးတော့သည်။

ဝါဝင်းသောအသားနှင့် လိုက်လျောစွာ နံ့သာရောင် ပိုးအင်္ကျီ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသည့် သွယ်၏ ရုပ်သွင်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီမှ ရွှေရောင်ညနေ

စောင်းနေရောင်တို့ကြောင့် လူသားစင်စစ်နှင့်မတူ။ သူ့ဇာနတ် နွယ်ကလေးတစ်ယောက် လှူပြည်သို့ ရောက်ရော့သလားဟူ၍ ပင် ထင်မှားဖွယ်ရာရှိတော့သည်။

‘ပန်းမာလ်ရေးချေ၊ ထုံးနေမကြော၊ ပတ် လျောဆံကြာ၊ ကျတိုင်းသာလျှင်၊ ရွှေဝါပိတ်ရှင်း၊ ထည်ချင်းစံပယ်၊ နံ့ကြွယ်လှိုင်ကြ။ မဇ္ဈမျက် ရည်း၊ ပေါ်ထပ်စည်းနှင့်၊ မရည်းမထင်၊ ဖြုတ် ချည်းမြင်က၊ နတ်ပင်ယိုးမှား၊ ဝိုးဝါးတွေးချွတ်၊ ကိုယ်လုံးညွတ်သည်၊ ဘုံထွတ်နန်းတောင်ပေတို့ လော’ (နတ်ရှင်နောင်)

ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆီမီးခွက်တွင်းသို့ ဆီများ လောင်း ထည့်နေခိုက်တွင် ဧည့်ခံတီးဝိုင်းမှ ‘ချစ်သမျှကို’ ပတ်ပျိုးကို တီး၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆီမီးခွက်တွင် ဆီထည့်ရင်း သွယ် ၏ မျက်နှာကိုသာ မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်နေမိရကား ဆီတွေ ဖိတ်ကုန်သဖြင့် သူငယ်ချင်းများ၏ နောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နေဝင်ခဲ့သဖြင့် ဆီမီးများကို စတင် ထွန်းညှိကြပါတော့သည်။

ထိုမှ ဆီမီးများ ထွန်းညှိပြီးသည့်အခါတွင်ကား ကျွန် တော်သည် ဘုရားရှိခိုး၍ ဆီမီးကပ်ရာ၌ သွယ်ကလေးနှင့် ဘဝ ဆက်တိုင်း ဆုံတွေ့ကြစေရန် ဆုတောင်းမိပါသည်။ သွယ်ကား မည်သို့ဆုတောင်းသည်ဟူ၍ မသိခဲ့ကြပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် လူများ စည်ကားပြည့်ကြပ်၍ လာခဲ့လေ

သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တန်ဆောင်းတွင်းဝယ် ဧည့်သည်တို့ကို ဧည့်ခံနေခဲ့ရာမှ လူရှင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများလည်း တစ်စုပြီး တစ်စု အလှို၊လှို ပျောက်ကုန်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သွယ်၏အရိပ်အခြေကိုသာ အကဲခတ်နေသူဖြစ်ရာ သွယ်တို့လူစု ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လိုက်ပါခဲ့မိပါသည်။

ဘုရားကို တစ်ပတ် ပတ်၍မျှ မပြည့်သေးမီ သွယ်တို့ လူစုနှင့် ပေါင်းမိကာ အတူတူစကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြပါသည်။ ဘုရားကို သုံးပတ်မျှ ပတ်ပြီးကြသည့်အခါတွင် အဖော်တစ်ယောက်က အလယ်ပစ္စယံသို့ ဆင်းရန်ပြောသဖြင့် အလယ်ပစ္စယံသို့ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုမှာ မိန်းကလေး သုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကြိတ်ကြိတ်ခဲ တိုးဝှေ့နေကြသည့် လူထုကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ခြေမပြတ်ရအောင် ဂရုထား၍ ဆင်းခဲ့ကြရပါသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဟု ဆိုရသော်လည်း ကျွန်တော် ဂရုထားသူမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်ကို ဖော်ပြရန်လိုတော့မည်မထင်။

အလယ်ပစ္စယံသို့ ရောက်ခဲ့သည်တွင် အငြိမ့်တစ်ခုနှင့် ဆုံနေသဖြင့် ရပ်ငေး၍ ကြည့်နေပါသည်။ အငြိမ့်မှာ ဖက်ရှင်အောင်ငွေ၏အငြိမ့်ဖြစ်သည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိသေးတော့သည်။ ဖက်ရှင်အောင်ငွေ၏လက်ထောက်မင်းသမီး ရွှေမန်းခင်မေကား ရုပ်ချော၊ အဆိုကောင်း၊ အကကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စွဲစွဲလန်းလန်းနှင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

www.foreverspace.com.mn

ရွှေမန်းခင်မေ၏ ကကြိုးတစ်ပုဒ် ဆုံးသွားတော့မှ ကျွန်တော့်လူစုကို သတိရကာ လှည့်ကြည့်မိသည့်အခါတွင်ကား ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည့် သွယ်ကို တွေ့ရပါသည်။

“အဝင်းတို့ကော. . . သွယ်. . . ”

“ဟိုဘက် ခဏကူးသွားတယ်. . . သွယ်. . . ကိုတင့်ကို စောင့်နေတာ. . . ”

“ဟာ-ခေါ်ရောပေါ့. . . လူတွေက အများကြီးရယ်. . . လူချင်းကွဲနေလိမ့်မယ်. . . ”

ကျွန်တော်နှင့်သွယ်တို့သည် အဖော်များ ထွက်သွားရာဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤမျှပြည့်ကြပ်ရှုပ်ထွေးနေကြသည့် လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် သွယ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အဖော်များကို ရှာ၍ မတွေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ သွယ်သည် ကျွန်တော်၏ခါးကို ကိုင်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွယ်ကို လူတွေမတိုးမိအောင်ကာရင်း လူအုပ်နှင့် ကင်းဝေးအောင် တိုးခဲ့ရပါသည်။

“အလကားစောင့်နေရတယ်သွယ်ရယ်. . . အဖော်တွေနဲ့ လိုက်သွားရောပေါ့. . . ”

“သွယ်- ပထမတော့ လိုက်သွားတော့မလို့ဘဲ. . . သူတို့ကလဲ ဟိုဘက်နားလေးတွင်ဆိုတော့ ချက်ချင်းတွေ့မယ်လို့ ထင်တယ်။ နောက်ပြီး ကိုတင့် တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရင် ရှာနေမှာစိုးလို့. . . ”

ကျွန်တော်ကား အတော်ပင် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်ရှာသော အသွယ်၏စေတနာကို ကျွန်တော် ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“အခုတော့ သူတို့လူစု ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး. . . ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ နေရပ်ကျရင် ပြန်တွေ့ကြမှာပေါ့. . . ကဲ. . . ထပ်လျှောက်ဦးမလား။ ပြန်ကြမလား. . . ”

“ကိုတင့် သဘောပဲလေ. . . ပြန်ချင်ရင်လဲ ပြန်တာပေါ့. . . ”

“ပြန်ကြပါစို့ကွာ၊ လူတွေက သိပ်ကြပ်တာပဲ. . . ပြန်ကြစို့ရဲ့. . . ”

သွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူရှင်းရာဘက်မှ လှည့်ပတ်ကာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။

“စောစောတုန်းက ဘုရားရှိခိုးတော့ သွယ်-ဘာတွေ ဆုတောင်းသလဲ. . . ’

“ရိုးရိုးပေါ့. . . ကိုတင့်ရဲ့. . . အပါယ်လေးပါး. . . ကပ်သုံးပါး ဆိုတာတွေပေါ့. . . ”

“ဒီပြင် ဘာမှပိုပြီး ဆုမတောင်းမိဘူးလား. . . ”

“မတောင်းမိပါဘူး. . . ကိုတင့်ကော ဘာတွေ ဆုတောင်းသလဲ. . . ”

“ကိုတင့် ဆုတောင်းတာလား. . . ”

သွယ်သည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပါသည်။

“ကိုတင့် ဆုတောင်းတာက သွယ်တို့တတွေနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း တွေ့ကြရပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပဲ”

သွယ်ကလေးသည် ရှက်သွေးဝင်သွားဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ၏မျက်နှာကို

မကြည့်ရဲတော့ပါ။

အတော်ကြာမှ ‘အို. . . ဒါကတော့ ဆုတောင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ ခုဘဝမှာ ကုသိုလ်ဒါနအတူပြုခဲ့ကြ၍ နောင်ဘဝဆက်ဆက်တိုင်း ဆုံကြ တွေ့ကြရတတ်တယ်လို့ ဆိုထားတာပဲ မဟုတ်လား’ ဟု သွယ်က ပကတိတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောရှုပါသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ပိုသေချာအောင် ဆုတောင်းရတာပါ”

သွယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“သွယ်. . . လိမ္မော်ရည်သောက်ကြရရင် မကောင်းဘူးလား။ ညီးစီစီနဲ့ လူကို နုံးနေတာပဲနော်. . . ”

သွယ်ကလည်း ‘ကောင်းသားပဲ. . . ’ ဟု ပြောသဖြင့် သွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လိမ္မော်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ကာ လိမ္မော်ရည်ကို မှာယူ၍ သောက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ထိုစဉ်က သောက်ခဲ့ရသည့် လိမ္မော်ရည်ထက် အရသာရှိလှသည်ဟု ဆိုနိုင်သော စားသောက်ဖွယ်ရာကို ယနေ့တိုင် မတွေ့ဖူးသေးပါ။

ကျွန်တော်နှင့်သွယ် ဇရပ်သို့ ပြန်ရောက်၍ အတော်ကြာမှ ကျွန်တော်တို့၏ အဖော်များ ပြန်ရောက်လာကြပါသည်။ တစ်ညလုံး အိပ်သည်ဟူ၍ မရှိကြဘဲ. . . ဆိုကြ ကြနှင့် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်နေကြပါသည်။ လပြည့်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ကြရာတွင်လည်း ပျော်. . . ဘုရားရှိခိုးကြရာတွင်လည်း ပျော်. . . မိုးလင်းလာတော့လည်း ပျော်. . .

မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မြော၍လာသည့် ဆင်သေ
ကောင်ထက်တွင်နားကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်ပါလာခဲ့သည့်
ကျီးငယ်ပမာ. . . ကျွန်တော်တို့တတွေမှာလည်း နောက်တွင်
ကြုံတွေ့ရတော့မည့် အန္တရာယ်ကို မမြင်ကြဘဲ ပျော်ခဲ့ကြမိပါ
သည်။

နတ်တော်လဆန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ နိုင်ငံ
အခြေအနေမှာ ဘယောက်ဘယက် ဖြစ်လာရုံမျှမက၊ ကျောင်း
များကိုပင်လျှင် ကျောင်းပိတ်ရက် အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်လိုက်
တော့ရာ၊ သွယ်နှင့်ကျွန်တော်မှာလည်း တကွတပြား ဖြစ်ရပါ
တော့သည်။ ချစ်ခြင်းတုံ့လှယ်-ချစ်ကြီးသွယ်ရသည့် သက်လယ်
သက်ထား သမီးရည်းစား မဟုတ်ရသော်လည်း ကျွန်တော်၏
စိတ်တွင် စွဲလန်းတွယ်တာထားသူဖြစ်သဖြင့် တကွတပြားကြုံလာ
ရသည့်အခါတွင် အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

အသီးအသီး ကိုယ်နှင့်နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးရှိသည့် တောရွာ
များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့
ပြန်လာသည့်အခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်မှာ ဗုံးဒဏ်
ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့သော်လည်း သွယ်တို့၏ တိုက်ခံအိမ်ကြီးမှာမူ
ကား ဗုံးဘေးနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် မြေနိမ့်ရာ လုံစိုက်ဟူသော စကားကို ကောင်း
စွာ သဘောပေါက်မိခဲ့ပါသည်။ သွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အခြေ
အနေမှာ စစ်မဖြစ်မီကပင် အတော်ကွာခဲ့ပါသည်။ သွယ်၏မိဘ
များသည် ကျွန်တော်၏မိဘများထက် ချမ်းသာခဲ့ပါသည်။ ယခု
ကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဗုံးဘေးကြောင့် ပျက်စီးရသည့်အခါ

ဤကား သွယ်တို့၏ အခြေအနေနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သာ၍ပင် ကွာခြားရသည့် အခြေသို့ ရောက်နေပါတော့သည်။

ဂျပန်ခေတ် နေသားတကျ ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ စစ်ထဲ၌ ရောက်နေပါတော့သည်။ သွယ်အပေါ် တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ချစ်နေသေးသော်လည်း ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုကာ သူ့အချစ်ကိုလည်း မတောင်းခံလိုတော့ပြီ။ ကျွန်တော်၏ချစ်သူကလေးအား ဆင်းရဲမွဲတေလှသည့် ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုစေလိုတော့ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်၏ဘဝသည် သွယ်တို့ထက် မချမ်းသာသည့် တိုင် တန်းတူလောက် ရှိဘိမူကား သွယ်အား ချစ်ရန် တောင်းပန်မိမည်ဖြစ်သော်လည်း မြက်ချောက်နှင့် သင်္ဃင်ပမာ ယှဉ်လိုက်တိုင်း ကွာလှသော အခြေအနေဖြင့် ကျွန်တော်သည် သွယ်အား ချစ်ရန် မတောင်းပန်ရန်တော့ပြီ။

သို့သော် . . . မာနတရား ကင်းမဲ့လှသည့်သွယ်ကား၊ ကျွန်တော့်အား တွေ့လေရာရာတွင် နှုတ်ဆက်ကာ ဖော်ရွေစွာ နေတတ်ပါသည်။ သွယ်က မာန မရှိသည့်တိုင်အောင် သွယ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးသည်။ သွယ်ကဲ့သို့ မိန်းမအလိမ္မာဟု အမည်ရသည့် မိန်းကလေးမျိုးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွံ့ကြောက် ရိုသေတတ်သူဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်က ခွင့်မပြုမည့်ကိစ္စများကို သူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာရာ ရရုံနှင့် ပြုလုပ်ရမည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ယခုကတည်းက သွယ်အား ချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုထားကာ တိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက် ကြံစည်လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြင့် သွယ်အား အနှောင်

အဖွဲ့ပြုလုပ်၍ မထားလိုပါ။ ကျွန်တော် ကြီးပွားချမ်းသာလာသည့် တစ်နေ့တွင် အကယ်၍ ‘သွယ်’ တစ်ယောက် ကံကောင်းထောက် မသဖြင့် အပျိုဘဝအတိုင်း ရှိနေပါက သွယ်အား တောင်းရမ်း၍ ယူမည်။ သွယ်တွင် ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိနေပါမူကား ဘဝကံကိုသာ ယိုးရပေတော့မည်။ ဆုံးဖြတ်ကာ နေခဲ့မိပါသည်။

နီးစပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟူသောအသိကြောင့်သာ ရှောင်ဖယ် ရလင့်ကစား စိတ်ထဲကမူကား စဉ်းစားခွင့်ရတိုင်း သွယ်၏ အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် က ဆုတောင်းအတိုင်း ယခုအခါတွင် မည်သို့ ကွဲနေကြစေကာမူ တစ်နေ့နေ့တွင် မုချ တွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟူ၍ ကား ယုံကြည်ထား ပါသည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပင် အရပ်ရပ်တွင် အမျိုးမျိုး မိန်းမချော၊ မိန်းမလှကလေးများနှင့် ဆုံရသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကို ‘သွယ်၏တစ်ဦးတည်းပိုင်ပစ္စည်း’ ကဲ့သို့ သဘောထားမိသဖြင့် အခြားတစ်ယောက်ယောက်အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမိပါက သွယ်ကိုပင် သစ္စာဖောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေမည်လားဟု တွေးကာ ထိုမိန်းကလေးများကို စိတ်အာရုံတွင် ကြာရှည် သိုမှီး၍ မထားခဲ့ ပါ။

နေ့တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာမူကား ရောက်လေရာအရပ်ရပ်တွင် သွယ် ကိုသာ သတိတရရနှင့် ရှိခဲ့ပါသည်။

‘မလွမ်းဆောင်းတွင်၊ ထပ်လောင်းအသစ်
ရွေး၍ဖြစ်သို့၊ မြစ်သမုဒ်ခွင်၊ တောင်ဝန်းကျင်
လည်း၊ မင်းလွင်ကိုပင့်၊ ညွန့်သစ်ဆင့်က၊ ရွှေရင့်

မည့်၊ စဲစဲကြွေလျက်၊ တယုံပျူးပျူး၊ မြူးပဟုန်ဟန်၊
လေပြန်မြောက်ကြွင်း၊ တညှင်းညှင်းနှင့်၊ နှင်း
လည်းသေးဖွဲ၊ သွန်းမြောက်ကြက၊ ပြင်ခဲငွေ
ထက်၊ စုံစုံဖက်သည်၊ ကျေးငှက်တို့လည်း၊ ဖော်
နှင့်ရည်း၍၊ နောင်ချည်းစုံမက်၊ ရှုမရက်သည်၊
အသက်ဦးဝန် ဘိတုံ၏’

(မင်းဇေယျရန္တမိတ်)

စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်လေရာရာတွင်လည်း စစ်စခန်း
တွင် အနားယူ၍ အိပ်လိုက်တိုင်း သူ့အကြောင်းကိုသာ အိပ်မက်
မြင်မိတော့သည်။

‘စစ်မြေခမ်းဝါ၊ မင်းရေးရာကြောင့်၊ မြင့်ကြာ
ရှည်ညောင်း၊ ချမ်းရက်ဆောင်းလည်း၊ ပြောင်း
တော့မည် ရုတ်၊ မင်းလွင် မှုတ်သော်၊ ကျေးနှုတ်
ဖူးစ၊ တွန့်သေးမြနှင့် ရော်ကျကြွေခြောက်၊ မြိုင်
တလျှောက်လည်း၊ ခါရောက်ညီညို၊ သိသည်အ
လား၊ နွေသို့ပါးက၊ ညက်ထွားပြာဝင်း၊ မျိုးများ
မင်းနှင့်၊ မှန်ကင်းထွတ်ခေါင်၊ မြတ်ညီနောင်ဝယ်၊
ရည်ဆောင်တူကွ၊ မတောင်းရဟု၊ ယူဆနှောင့်
နှေး၊ ကြံရှာ တွေးသည်၊ လွမ်းရေးတိမ်နွယ် ဆင်
လတည်း’

(နတ်ရှင်နောင်)

သွယ်ကလေး အပေါ်တွင် တတမ်းတတနှင့်ပင် ရက်

လ ရာသီတွေ ပြောင်းကာ နိုင်ငံအခြေအနေအရ ဂျပန်များကို မောင်းထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ဂျပန်များကို မောင်းထုတ်ပြီး၍ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းနေရာမှ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုခဲ့ပါတော့သည်။

စစ်မြေပြင်အထွေထွေမှ မသေ၍ ပြန်ရောက်ခဲ့သော ကျွန်တော့်မှာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သွယ်တို့ကိုသာ ရှာဖွေမိခဲ့ပါသည်။ သွယ်ကား ဘဝကုသိုလ်ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ခေတ်အခြေအနေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့သော်လည်း သူတို့၏အခြေအနေ မပြောင်းရုံသာမက တိုးတက်ကောင်းမွန် ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သွယ်သည် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်အား ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံရုံမျှမက လူရည်သန့်တစ်ယောက်နှင့်ပင် မိတ်ဆက်၍ ပေးပါသေးသည်။ ထိုလူရွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်အား ရင်းနှီးပျူငှာစွာပင် ဆက်ဆံပါသည်။ နောက်မှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ကား ထိုလူရွယ်မှာ သွယ်နှင့် ပေးစားရန် လူကြီးများ စေ့စပ်ထားသည့် ‘ကိုထွေးမောင်’ ဆိုသူဖြစ်ကြောင်းပေတည်း။

မင်းဖြစ်မဲ့လူ ရာဇပလ္လင် ဖင်ကပ်၍ ပါလာသည်ဆိုသကဲ့သို့ သွယ်တို့ကဲ့သို့ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံနေသူအဖို့တွင် ကြင်ရာ ရှာဖွေရေးတွင်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် ရှိနေပေပြီ. . .

ကဗျာဆရာတို့၏ ကဝိအခေါင် နတ်ရှင်နောင်မင်းသားသည် ရာဇဓာတုကလျာ မင်းသမီး အိမ်ရှေ့စံ မဟာဥပရာဇာ မင်းကြီးစွာနှင့် ထိမ်းမြားသွားခြင်းအတွက် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းလှသဖြင့်. . .

‘ဟောင်းမျှရွှေလျော်၊ ရှုတိုင်းပျော်ကို၊ ထိပ်ပေါ်ကေသာ၊ ဆင်မရာလည်း၊ မကြာထံအောက်၊ စက်လှာရောက်က၊ ပြန်လျှောက်ဖွယ်ချည်း၊ ဝမ်းဝယ်မည်းစွ၊ မုန်းလည်မနိုင်၊ ပျက်ခေါင်တိုင်သည်၊ မြစိုင့်တင်းကျမ်း၊ တပိုင်းမွမ်းနှင့်၊ စိမ်းရွမ်းမရွေး၊ ရေလျှံပြေးသို့၊ ကြင်ရေးသစ်သစ်၊ ကြံသည့်ဖြစ်ကို၊ ရှင်ချစ်ဘုန်းမွေး၊ မိတည်းရှေးလျှင်၊ မရေးကယ်ယူ၊ ဖြည်တော်မူလော့’

ဟု ဓာတုကလျာ လှထွဋ်ချောအပေါ်တွင် စိတ်လည်းမနာ၊ မေတ္တာလည်း မပျက်နိုင်ဘဲ၊ ဤသို့ အသစ်ကြံရက်သည်ကိုပင် သစ္စာဖောက်သည်ကိုပင် အပြစ်မထားဘဲ အရိမိတ္တေယျဘုရား အရင်ပွင့်ခဲ့သည့် ဂေါတမဘုရားသည် သနားကယ်မပါလော့ဟု တောင်းပန်ရုံမျှမကသေး။

‘သည်ကလွန်လေ၊ လူ့ပြေနတ်ရွာ၊ လဲသောခါမူ၊ ကမ္ဘာထက်ဖျား၊ ဝေးစေခြား၍၊ သုံးပါးညီးနှောင်း၊ မယ့်ဘက်ပေါင်းလျှင်၊ လေးကြောင်းပါယ်ရွာ၊ လွတ်ပါလိမ့်လော၊ သနားမောစွ၊ ရှင်စောခုက၊ ဗျာဒိတ်ဟလော့၊ ပဉ္စသီလံ မြဲမြံဆောက်တည်၊ မယ်စောင့်သည်ကို၊ စိတ်ကြည်ဖြူတွေ၊ အမျှဝေ၏’

ဟူ၍ပင် ဓာတုကလျာ၏ သီလမြဲပုံကို ဖော်ပြ၍ အယူခံလိုက်သေးသည်။ ထိုမှ ‘ထက်ဆီဘုံဖျား၊ သိကြားကိုသာ၊

မယ့်တည်းလျာဟု၊ ဝမ်းမှာမှတ်ရှုည့်၊ နေခလှည့်လိမ့်' ဟု ဓာတုကလျာအဖို့တွင် ယခုအခါ၌ သူ့ကြင်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းကိုသာလျှင် သိကြားပမာ ခင်မင်ယုယနေရှာပေတော့မည်ဟု သူ့စိတ်ကို သူဖြေခဲ့ရာသည်။

ကျွန်တော်ကား မည်သို့မျှ မဖြေတတ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်နှင့် သွယ်မှာ နတ်ရှင်နောင်နှင့် ဓာတုကလျာကဲ့သို့ ရည်ခံခဲ့ဖူးသူလည်း မဟုတ်ကြပါ။ ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဘက် ဘုရားသွားဘက်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သူ့အား ကြိုက်နေသည်ကို သူ သိလျှင်လည်း သိပေမည်။ သိချင်မှလည်း သိပေမည်။ အရွယ်ရောက်၍ လူပျိုဖြစ်လုအချိန်တွင် တကွတပြားစီ နေခဲ့ရ၏။ နောက်တဖန် ပြန်၍ ဆုံရာ၌ အခြေအနေချင်း ကွာခြားမှုကြောင့် နှစ်ကိုယ် နီးနိုင်ရေးကို မတွေးရက်တော့ဘဲ ချစ်လျက်နှင့်ပင် ရှောင်ခွာခဲ့၏။

ဤတွင် တပွက်ပွက် ဆူလျက်ရှိသော မျိုးချစ်စိတ်၊ စစ်သွေးတို့ကြောင့် တပ်မတော်တွင် ကျင်လည်ခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးပထမ၊ စီးပွားရေး ဒုတိယ၊ အချစ်ရေး တတိယဟု အစီအစဉ် ဆွဲခဲ့၏။ ဂျပန်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံးတွင် နိုင်ငံရေးတွင်သာ မွေ့လျော်နေမိသဖြင့် စီးပွားရေးလစ်ဟင်းခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးမှ မအေးသေးမီ ချစ်ရေးလည်း ဆုံးရှုံးရတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လူဟူ၍ ဖြစ်လာရရေးတွင် ရှေးဦးစွာ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဆင်းရဲကို ခံစားရ၏။ လူဟု ဖြစ်လာပြန်လျှင်လည်း နာရခြင်းဒုက္ခ၊ အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ သေရခြင်းဒုက္ခ၊ သောကဗျာပါဒတို့ဖြင့် ဝန်းရံကာ ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ခံရပြန်၏။

ချစ်ရေးကိစ္စဆိုပါလျှင်လည်း ရှေးဦးစွာ ချစ်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် တုံ့ပြန်သော အချစ်ကို ရလိုရေးအတွက် ခံစားရသည့် စိတ်ဒုက္ခ ကျိုးပန်းရသည့် ဒုက္ခ၊ တုံ့ပြန်သည့် အချစ်ကို ရမှရပါ လေစဟု ခံစားရသည့် ပူပန်မှု၊ တုံ့ပြန်သည့်အချစ်ကို ရပြန်ပါ လည်း ချစ်သူမျက်နှာကိုသာ တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်နေလိုသည့် စိတ် ဒုက္ခ၊ မမြင်ရလျှင်လည်း ကွေကွင်းရသဖြင့် ပူရသည့်ချစ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ့်ထက်ချစ်သူကို ရှာသွားဦးမှာလောဟု တွေးတော ပူမိသည့် ဒုက္ခ...။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ကိစ္စကား ပဋိသန္ဓေ တွင်းတွင် ဆုံးပါး ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ အချစ်ကို ဖွင့်ဟခြင်းငှာလည်း မဖြစ်နိုင် တော့ပြီ... ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိမီကပင်လျှင် မဖွင့်ဟရက်သည့် ကျွန် တော်မှာ ယခုကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိနေသည့်အချိန်တွင် တစ်ခါ တစ်ရံ မသာယာသော စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိသည်ကိုပင် အပြစ်ရှိ သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

သို့သော်... လူ့လောကဘဝခရီးစဉ်သို့ စတင်ဝင် ရောက်မိသည့်အချိန်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသည့်ချစ်စိတ်ကား လုံးဝ ပျက်ပြယ်ခဲ့ပြီဟု မရှိခဲ့ပါ...။

‘ဖျော်ဖြေ ဆည်ပ၊ စိတ်စွဲချ၍၊ လောကတံ ထွာ၊ သည့်နှယ်သာဟု၊ သိမ်စာ ရစ်ခွေ၊ စိတ်ကို ဖြေလည်း၊ မပြေသန်းညှိုး၊ ဆင့်ဆင့်တိုးရှင့်...’

ဟိုယခင် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ၍ ကျွန်တော်က နောင်ဘဝ ဆက်တိုင်း တွေ့ဆုံရန် ဆုတောင်းမိကြောင်းကို ပြောရာဝယ်

သူက ဆုတောင်းနေရန်မလိုပါ။ ယခုဘဝ အတူတကွ ဒါနပြုကြ ပါလျှင် နောင်ဘဝ ဆက်တိုင်း ဆံ့နိုင်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

သည်အတိုင်းမှန်ပါက ယခုဘဝတွင် ကျွန်တော်က တဘက်သတ်အချစ်ဖြင့် ချစ်ရကာ သူကမူ သူ့မိဘတွေ စီမံရာကို ခံမည်ဟူသောသဘောဖြင့် နေခဲ့သောကြောင့် သူ့မိဘပေးစားသူ နှင့် ယူလိုက်သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်ဤသို့ပူဆွေးရသည်မှာ သွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ရှေးဘဝက ဒါနအတူ မပြုခဲ့ကြသော ကြောင့်ပေလော့ . . .

ယခုအခါတွင် သူ့မှာ ကာမပိုင်လင်သား ရှိနေပြီးဖြစ်သ ဖြင့် ထိုယောက်ျားနှင့်သာလျှင် ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အစစ အရာရာ ဒါန သီလ ဘာဝနာရေးတို့ကို အတူပြုပေတော့သည်။ သို့ဖြစ်ပါက ကျောင်းသားဘဝက တစ်ကြိမ်မှာ အတူတူပြုခဲ့ရ သည့် ဒါနအကျိုးသည် သူ့ယောက်ျား၏ ဒါနအကျိုးလောက် အကျိုးပေးမပိုနိုင်။ သို့ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်၏ အကျိုးပေးမှာ ယခုဘဝကဲ့သို့ပင် ကျောင်းနေဘက်ဘဝ၊ ကြိတ်ပိုးဘဝ၊ တဘက် သတ် စွဲလန်းရသည့် ဘဝနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ကာ တစ်နေ့နေ့ တွင် ကိုထွေးမောင်ကဲ့သို့ အတူတကွ ဒါနများများ ပေးခဲ့ဖူးသူ နှင့်သာ ပေါင်းဖက်ရရှာလိမ့်မည်သာတကား . . .

‘ရှေးဦးဖွားစ ငါ့ကိုမ၊သား၊ သတ္တဘာဝ၊
ဒေဝရာဇာ၊သူနှင့်ငါ့ကို၊ ဖူးစာမရေးလေရော
သလား’ (ဥမ္မာဒန္တိပျို့)

တွေးလေတွေးလေ-ကျွန်တော်နှင့်သွယ်တို့ နီးရန်အ

ရေးမှာ ဝေးခဲ့ပါပြီ။ မုချဝေးခဲ့ပြီဖြစ်လျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့်
စွဲလန်းနေရသည်ကိုကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မဖြေတတ်တော့ပါ။
ရောဂါလော... ရူးခြင်းလော... တစ်ခုခုသာလျှင် ဖြစ်ရပေ
မည်။ သာမန်သူလိုငါလို လူဖြစ်ဘိမူကား၊ မုချနီးတော့မည်မဟုတ်
ဟု သိထားသည့်ပစ္စည်းအတွက် စိတ်မပျက်ဘဲ စွဲလန်းနေနိုင်မည်
မဟုတ်ပါ။ . . .

‘ချစ်ရေးကိစ္စတွင် အောင်မြင်စွာ အနိုင်ရယူလိုပါက
ဘယ်အချိန်တွင် အစပျိုး၍ ဘယ်အချိန်တွင် အဆုံးသတ်ရမည်
ကို သိထားရပေမည်’ ဟူသော သိုးဆောင်းစကားပုံကို ကျွန်တော်
ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါသည်။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်
သွယ်အပေါ်တွင် ထားရှိသည့်အချစ်မှာ ဘယ်အချိန်က စလာ
မိသည်ကိုပင် မမှတ်မိခဲ့ပါ။ ဘယ်အခါတွင် အဆုံးသတ်ရမည်ဟူ
၍လည်း မသိရသေးပါ။

သွယ်တွင် မနှစ်က သားဦးကလေးပင် ဖွားခဲ့ပေပြီ။
သွယ်အပေါ်တွင် မေတ္တာမပျက်နိုင်သည့် ကျွန်တော့်မှာ သွယ်၏
ကလေးလေးကိုလည်း ချစ်နေရပါတော့သည်။ သွယ်နှင့် နီးကြရ
တော့မည်မဟုတ်သည်ကို သိသော်လည်း ကျွန်တော်ကား
အခြားသောသူတို့ကို သွယ်ကဲ့သို့ ချစ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူး၍ မရခဲ့
ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း နဖူးစာဆိုသည်မှာ ကြိုတင်၍ ပြော
နိုင်ကောင်းသည်မဟုတ်။ သွယ်သည် ကိုထွေးမောင်နှင့် အ
ကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကွဲကွာကာ ကျွန်တော်နှင့် နီးလျှင်
လည်း နီးနိုင်ပေဦးမည်ဟု အတွေးခေါင်ကာ ကြံဖန်၍ မျှော်လင့်
နေမိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သွယ် ဆုံနိုင်ကြမည့်အခါကို ရှင်ဉာဏိ သရ၏ ရတုက အဖြေပေးထားပါသည်။

‘ဘဝဆက်တွင်၊ ဖြစ်တိုင်းကြင်၍၊ ကျင် လည်းကျင်လျှင်၊ ကျွမ်းဝင်သက်မျှ၊ တူကွတပြိုင် သစ္စာတိုင်ကို၊ မဏ္ဍိုင်နှယ်နှက်၊ ဆုပန်နက်မှု၊ အဖျက်တစုံ၊ ဘယ်နှင့်ကြုံ၍၊ ချစ်ကျုံ့ယွင်းချွတ်၊ ဖြစ်လတ်သနည်း၊ ဝမ်းတို့နည်းစွ၊ ဘယ်နည်း မယ်ထူး၊ အသူဖူး၍၊ လွမ်းမူးဆွတ်ပုံ၊ ဖြေလတ္တံ့ ဟု၊ မဝံ့ဘက်ရှောင်း၊ သန်ကောင်ဟောင်းရှိ၊ သံစောင်းညိုမှု . . . ‘ရဝိသော်တာ၊ ဖော်နှစ်ဝါတို့ ပေါ်လှာအသန်း၊ တပြိုင်ထွန်းသည်၊ ကပ်ဆန်း စာခေတ်၊ မောင်မယ်ဖြစ်၍၊ အသစ်တပါး၊ ကပ် အားမလာ၊ သို့သောခါမှ၊ တူကွရွေ့ရင်၊ ချစ်ဆွေ ကြင် . . . ’ ဟု။ ရှင်သတ္တဘာ၊ နတ်ဖူးစာလျှင်၊ ကောင်းဇာတာရွေး၊ အခါပေးလိမ့်၊ ချပ်ကွေးငုံရွှ၊ ပိတောက်မြဲတို့၊ မိုးကျသကြိန်၊ မှန်းလင့်ဟန်သို့၊ ထီးကျန်သမျှ၊ ကျွမ်းဖော်တ၍၊ ကြင်ရမည့်ခါ၊ လင့်ကာသာလျှင်၊ နေရရှာတော့၊ နောင်မယ် ကြော့တို့၊ မလျော့တိုး၍၊ ချစ်မိုးဝေ့သည်၊ ဘယ် နေ့စွေရမည်မသိ။’

ဟုတ်ပါသည်။

သွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နီးနိုင်မည့်အချိန်အခါမှာ နေ- လ-အစင်းပေါင်းတစ်သန်းမျှ တပြိုင်တည်းထွက်ကာ ကမ္ဘာသူ

ကမ္ဘာသားဟူ၍ မည်သူမျှမရှိသောအခါတွင်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ကား လက်ငင်းမျက်မှောက်ဘဝတွင်ပင်လျှင် နက်ဖြန် သဘက် မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ အတိအကျ စိတ်မချရပါဘဲနှင့် သေပြီးသည့်နောက်ဘဝကိုပင်လျှင် မျှော်မှန်း၍ နေကြမိခဲ့သည်။ ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်ဆိုသည့် သတ္တဝါမိုက်ကလည်း ချစ်လျှင်လုံးလုံး၊ မုန်းလျှင် လားလား ဟူ၍ စိတ်တွင်မထား၊ ချစ်အားသန်တော့သန်လွန်းသည်။ ကျွန်တော်၏အသည်းညှာတွင် စွဲဝင်နေသော သူ့အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် အချစ်ကား ကျွန်တော်၏ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာမကွာမချင်း ခွာ၍ရတော့မည် မထင်။ အခြားသော အချိန်များတွင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းဆောင်တာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတို့ကြောင့် သွယ်ကို မေ့သလိုလိုနေဘိ၏။ သွယ်နှင့် တွေ့ရသည့်တိုင် ဟိုစဉ်က တဘက်သတ်ရူးဖူးသည်ကို မေ့မိ၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့သော တန်ဆောင်တိုင်ပွဲများတွင်ကား သွယ်နှင့်အတူ ဆီမီးပူဇော်ကာ ဆုထူးပန်ရွယ်ခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ကာ သတိရမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးကာ၊ ရှေးပညာရှိကြီးတို့၏ စာအညွန့်အဖူးများ ရောနှောချယ်မှုန်းပြီး... ‘ကိုသန်းဆွေ’ အား ပေးပို့မိပါတော့သည်။

မညိုရက်ပါဘု၊ ချိုမျက်ကယ်ကြည်သူပုံ။

သစ်မကူး၊ ချစ်မှူးသူ့သက်လှယ်ကို၊ ဘယ့်နှယ်ဘယ့်နှယ် မုန်းနိုင်ပ၊ သက်ဆုံးသည်ဘဝတွင် စွဲသည်ကယုံ။ ။

မကြုံရင် ကံမထင်နိုင်ဘူး၊ တအားဖြင့် ငယ်
သူငူဏ်၊ ခိုလှုံရခက်လွန်း။ ။

မြေဆုံးမြေ၊ ရေဆုံးရေ၊ ရှာဖွေလို့၊ မနေသာ
ကိုယ်တော် မေ့ရတတ်၊ မအေ့ကို မြူတလုံးသော်
မျှ၊ မုန်းစိတ်မစွန်း။ ။

(သံတော်ဆင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး မှာတမ်း)
ပြီးပြီ။

